

Je to takový divný příměr, je to takové nezvyklé přirovnání. Člověk jako zrno, které se zasévá do země, aby z ní časem znovu povstalo. Starověcí lidé dovedli mistrně zacházet s různými obrazy a přirovnáními. Rovněž citovaný apoštol Pavel byl mistrem přirovnání. Dokázal jasně a přesvědčivě mluvit o něčem, co se vymyká našim zkušenostem, co balancuje na hraně mezi tímto a oním světem. Přesně sem spadá téma vzkříšení.

Křesťanský důraz na vzkříšení mrtvých vzbuzoval od samého počátku odmítavé reakce okolí. Jedni se urazili: „*Copak se vznešený bůh věnuje něčemu tak pozemskému jako je tělo?*“ Druzí se smáli technické neproveditelnosti.

„*Jak vstanou mrtví? V jakém těle přijdou?*“

(35)

Ano. Ono je to opravdu dost těžko představitelné, že by mrtví mohli opět žít. Avšak vůči všem rychlým kritikům se apoštol ohradí.

„*Jaká pošetilost! To co zaséváš, nebude oživeno, jestliže neumře.*“

(36)

A pak Pavel rozvine svůj nádherný obraz setby. Jako semínko v zemi zaniká, aby z něho povstal nový život, tak zaniká lidské tělo, aby naň navázal nový život. Život, který předčí život minulý.

Co je zaseto jako pomíjitelné, vstává jako nepomíjitelné. Co je zaseto v poníženosti, vstává ve slávě.

(42n)

O tom novém životě z Boha by šlo dlouho vyprávět.

My dnes stojíme zde na sudkovském hřbitově a já vám spolu s apoštolem tvrdím, že člověk je jako zrno, které se zasévá do země. Znamená to tedy, že nyní – obrazně řečeno – stojíme na poli. Vždyť všude kolem jsou rozesety hroby těch, kteří nás předešli. Svým způsobem hřbitov připomíná pole a mně k tomu napadají tři poznámky.

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pondělí, 09 Červenec 2007 22:36 - Aktualizováno Čtvrtek, 17 Leden 2008 22:36

Jako pole i hřbitov potřebuje péči. Nesmí zůstat ležet ladem, lidské ruce jej musejí proměnit, obdělát, zkrášlit. Je správné, že v tomto ohledu obec zapracovala. Hřbitov má být pěkný, aby se na něm dalo vzpomínat na to pěkné, co jsme se svými blízkými zažili. Hřbitov má být klidný, abychom zde v klidu mohli rozjímat o směru a cíli lidských cest. Hřbitov má být pokojný, aby se zde v míru setkali ti, kdo se jinde potkávají s nevraživostí. To zaprvé.

Zadruhé. Pole i hřbitov jsou místem ztráty. Jako se zaseté zrno ztratilo rolníkovi z očí, tak i nám se vytrácí ze života naši milovaní. Když rakev či urnu ukládáme do hrobu, jsme plni smutku. Netušíme, co bude dál. Ani představit si to nedokážeme. Všichni víme, jak bývá loučení bolestné. Ale nemůžeme u pláče zůstat napořád.

Poněvadž – a to je to třetí, co vám chci povědět – jako pole je i hřbitov místem naděje. Smíme čekat, že z něj něco vzejde. Zrno není v zemi zapomenuté. Má nad ním moc příroda, která protlačí na světlo nový klíček, nový život. Ani naši mrtví nejsou v zemi ztraceni či zapomenuti. Má je v moci Bůh, který na ně všechny pamatuje a přivede je k novému životu. Tak tomu o velikonocích učinil se svým Synem, Ježíšem Kristem, tak slíbil učinit i s námi.

Shrnutí: Kéž toto místo slouží mrtvým k důstojnému odpočinku. Živým ať slouží k smutku a ke vzpomínce. A nám všem – živým i mrtvým – ať slouží k naději, že naše příběhy na hřbitově nekončí, nýbrž že jednou vstaneme k novému životu. Amen.

Kázání při požehnání hřbitova v Sudkově 6. července 2007.